

הצגות

הרצאות

סדנאות וימי עיון

מקדשון: המטרה - מקדש!

מקדשון מספר 22

כהשלמה לנושא שראינו בפרק הקודם, דאוי להביא עוד מדרש.

"ויהי בלילה ההוא ויהי דבר ה' אל נתן לאמר: "לך, ואמרת אל עבדי דוד: 'כה אמר ה' האתה תבנה לי בית לשבתי?...'"

רב אמר: "עצה עמוקה נתן לו באותה הלילה".

(נחלקו) רבי חנינא בר פפא ורבי סימון (בדברי רב):

רבי חנינא בר פפא אמר: אמר לו הקב"ה לנתן הנביא: "נתן, האדם הזה שאני משלח אצלו ממהר הוא, קודם עד שלא ישכור פועלים, לך ואמור לו: 'לא אתה תבנה לי בית', שלא יהיה לו עלי תרעומת".

ורבי סימון אמר: אמר לו הקב"ה לנתן הנביא: "נתן, האדם הזה שאני משלח אצלו נדרן הוא. קודם עד שלא ידור, לך ואמור לו: 'לא אתה תבנה לי בית', כדי שלא יהא לו בושה אצל סנהדרין." (מדרש שמואל פרשה כו)

אנו לא נכנס לעומק המחלוקת ועומק ה"עצה העמוקה", אך נעזר במדרש הנ"ל, ובסיפורים הבאים להבין את מטרתו (היחידה והעיקרית!) של דוד המלך:

"שמחתי באומרים לי בית ה' נלך" -

"מה היו פריצי הדור עושיין? היו הולכין אצל חלונותיו של דוד ואומרים לו: "דוד אימתי יבנה בית המקדש? אימתי בית ה' נלך?" והוא אומר: אע"פ שמתכוונין להכעיסני, יבא עלי - שאני שמח בלבי שמחתי באומרים לי בית ה' נלך" (ירושלמי ברכות יג.)

כנראה שנובאת נתן לדוד הייתה מפורסמת:

"פי ימלאו ימך ושכבת את אבתיך והקימתי את זרעך אחריו אשר יצא ממעיך והכינתי את ממלכתו: הוא יבנה בית לשמי..."

ליצני הדור היו רומזים לדוד, ש"עבר זמנו", דרך אותה נבואה. אך דוד אינו שומע את דברי הקנטרנות, כשהוא שומע "מקדש", ליבו שמח!

"ודוד מכרכר בכל עז לפני ה'..."

"וילך דוד ויעל את ארון האלוקים מבית עבד אדם עיר דוד בשמחה: ודוד מכרכר בכל עז לפני ה' ודוד חגור אפוד בד: ודוד וכל בית ישראל מעלים את ארון ה' בתרועה ובקול שופר: והיה ארון ה' בא עיר דוד ומיכל בת שאול נשקפה בעד החלון ותרא את המלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה' ותבז לו בלבה: וישב דוד לברך את ביתו ותצא מיכל בת שאול לקראת דוד ותאמר: "מה נכבד היום מלך ישראל אשר נגלה היום לעיני אמהות עבדיו כהגלות נגלות אחד הרקים": ויאמר דוד אל מיכל: "לפני ה' אשר בחר בי מאביך ומכל ביתו לצוות אתי נגיד על עם ה' על ישראל ושחקתי לפני ה': ונקלתי עוד מזאת והייתי שפל בעיני ועם האמהות אשר אמרת עמם אכבדה": ולמיכל בת שאול לא היה לה ילד עד יום מותה": (שמואל ב)

לדוד המלך היו את כל הסיבות שבעולם, לרצות לשבת בשלווה. דוד יכול היה לראות בכל ה"סימנים" שנגלו לפניו, כ"סימן" לחדול משאיפת חייו:

בהיותו נדרף בידי שאול, בתמיכה חלקית מצד נשותיו, בכישלון העלאת ארון הברית "בפרץ עוזה", כנגד זלוול העם ויותר מכל, לכאורה, בצו 'אלוקי' - "האתה תבנה?!"

אך דוד המלך מלמד אותנו מהי דבקות במשימה. דוד המלך, "ממהר הוא", עוד באותו הלילה הוא ילך וישכור פועלים. אפילו הקב"ה לא יכול לעצור בעדו... דוד המלך "נדרן הוא". קודם כל הוא מסמן את המטרה, ורק אח"כ בודק אם הדבר אפשרי. האופציה של הפרת הנדר אצל הסנהדרין, איננה קיימת.

גם כבודו האישי, יוקרתו של דוד המלך, איננו שיקול. "אשתי חושבת שאני כאחד הריקים", "העם מצפה שאמות", אך אני שמח: הגעתי עוד צעד אחד בהשגת המטרה: "ויאמר דוד לשלמה: בְּנִי, אֲנִי הִיָּה עִם לְבָבִי לְבָנוֹת בֵּית לְשֵׁם ה' אֱלֹהֵינוּ:"

וכמעשה אבות סימן לבנים: קל לנו ביותר, למצוא "סיבות" מדוע עדיין לא הגיע הזמן. אך דוד מלמדינו, שגם שנראה שהכל הולך בכיוון ההפוך, אין זה אמור לגרוע ואין זה אמור לייאש. גם כאשר מסביב, מבית, מזולזלים, לא נפסיק מלהציב את היעד האמיתי:

המטרה - מקדש!

נכתב ע"י הרב מרדכי פרסוף